

1

Південь Франції, березень 1783 року

Я чекаю до півночі. З останнім ударом церковного годинника вирушаю вперед, пролітаючи над бруківкою і торкаючись її шорсткими голими стопами. Місто Анноне спить. Віконниці зачинені, свічки загашені. Місто тихо й спокійно дихає, наче людина уві сні. Саме це мені і потрібно: тільки я, зірки і обіцяні кілька монет за мої зусилля. Цю частину Анноне називають Гніздом, бо вона темна і звивиста, наче лігво тварини. Порядні, законслухняні люди сюди не потикаються. І ви б теж не стали, якби мали вибір. Проте темрява мене не лякає: коли ти крадійка, денне світло значно небезпечніше.

Утім, мушу визнати, сьогодні я трохи нервую. Попри холодну березневу ніч, я вся спітніла. І все тому, що дозволила вплутати себе у справу для когось іншого, — клієнтки, якщо хочете, — яка у сутінках наткнулася на мене біля кафе «Крила».

— Ти Сорока? — тут же спитала жінка і оглянула мене з ніг до голови дивними блідими очима, наче собако-скотар, яка заганяє овець.

Узявшись під боки, я витріщилася на неї у відповідь. І подумала: «Цікаво, що вона думає про мене — дівчину, смаглявішу за решту місцевих?»

— А що? Хто, власне, питає? — відповіла я, тому що ніколи не довіряла незнайомцям, які знали моє ім'я.

— Мене звати мадам Делакура. Мені сказали, що я знайду тебе тут, з твоїм... *птахом*. — Вона мала на увазі Коко — мого ручного півника, який сидів, як завжди, у сумочці, яку я зробила для нього і носила на ремені через плече. — Також мені сказали, що ти найкраща крадійка у всій окрузі. Якщо це правда, то я запропонувала би тобі одне дільце.

Хочу прояснити: я не закоренілий злочинець — не вбивця і не конокрад. Я — кишенькова злодійка, щипачка: буханець хліба тут, пару монет там. Якраз стільки, щоб нам із Коко якимось перебути. Я беру те, що багатії необачно лишають без нагляду, тому, на мою думку, я просто провчаю, і у *цьому* немає нічого кримінального. Скільки себе пам'ятаю, я працюю одна, сама на себе. Так простіше.

Однак цій мадам Делакура було потрібно, щоб я всього-на-всього винесла скриньку з будинку на Рю-де-Сантім. У своїй простій чорній сукні вона мала доволі пристойний вигляд, наче гувернантка чи черниця, і я замислилася, чому вона не може сама піти і забрати скриньку.

— Вибачте, пані, я замовлень не беру, — відказала я.

Схоже, ця відповідь не задовольнила мадам Делакура. Вона глянула так, що я відчула, наче вона зазирає мені у душу. Мороз пробіг усім тілом. Вирішивши, що цій жінці довіряти не варто, я розвернулася і рушила геть.

— Мені потрібно те, що зберігається усередині тієї скриньки, — благально промовила вона мені услід. — Принаймні розглянь мою пропозицію.

І тільки уявіть собі: вона розкрила долоню — на ній були шкіряні рукавички, приємні, м'які на дотик та доволі дорогі — і я побачила п'ять золотих монет. П'ЯТЬ!

Звісно ж, я різко передумала.

— Гаразд, — швидко відповіла, — я зроблю це.

Вона глянула на Коко.

— Але без птаха. Він може зчинити галас.

— Ні, мадам, він не видає ані звуку. — І я не брехала. Відколи я кілька місяців тому врятувала його, забравши з півнячих боїв, він здебільшого спав, їв хробаків і відрощував нове лискуче пір'я на місцях, де було вирване старе. Я ніколи не чула, щоб він співав.

— Без птаха, — повторила вона.

Я не хотіла лишати півника; але і не хотіла втрачати тих п'яти золотих монет.

* * *

І ось я прямую до річки, як і наказала мені мадам Делакруа. Я сховала Коко під живою огорожею поблизу місця, де пізніше маю віддати їй скриньку. Почасти я у захваті розмірковую, як завтра вранці сама заплачу за сніданок. Можливо, навіть куплю каштановий пиріг у тій вишуканій кондитерській «У Ланселота» на Рю-Антуан.

Утім, я дуже нервую, а руки пітніють. І я починаю сумніватися щодо тих п'яти золотих монет. Напевно, робота буде серйозніша за ту, на яку я розраховувала, інакше навіщо було мадам Делакруа платити таку *чималу* суму?

Перейшовши через міст, натягую шарф на обличчя, щоб було видно тільки очі. Глибоко вдихаю. Сьогодні холодна ніч, крижані зірки сяють у темному, наче оксамит, небі. Чисте небо — гарний знак. Час мені відкинути усі набридливі думки і зосередитися.

«Як дійдеш до сходів — підіймайся», — сказала мені мадам Делакруа.

Я нараховую шістдесят сходинок. Вони виводять мене на дорогу, яка різко звертає ліворуч, а тоді вирівнюється. Зупиняюся, щоб перевести дихання і прислухатися. Просто, щоб переконатися, що я сама.

Рушаю далі і починаю розрізняти будинки. У цій частині міста вони більші і розкішніші, ніж на вулицях району Гнізда, де я живу. Тут є під'їзні алеї для екіпажів, розарії, ворота. Але моя ціль не найбільший будинок на вулиці і не найменший. Чесно кажучи, я здивована тим, наскільки звичайним він здається серед інших. Гадаю, тут живе родина. Не те, щоб мені було цікаво. Краще не знати, кого обкрадаєш, якщо не хочеш відчувати докори сумління.

Присівши за стовпом біля воріт, я перевіряю: де вхід? Де вихід? Чи є собаки? Охорона? Люди ще не сплять? Але не бачу звідси жодних ознак життя.

Оцінивши ситуацію, прослизую у ворота. Під'їзна доріжка довга, під ногами хрустить гравій, тож я крокую навшпиньках, доки не дістаюся будинку. Стоїть цілковита тиша, світло вимкнене, а там, де не зачинені віконниці, чорніють шибки. Невеличкі східці ведуть до бічних дверей. Напевно, це вхід. А ось і він, кущ розмарину, про який згадувала мадам Делакруа. Визнаю, її вказівки конкретні і точні. Це ідеальна схованка: присівши за кущем, можна спостерігати за дверима.

Та ледве я встигаю дістатися до куща, бічні двері відчиняються. *Mais non!*¹ Цього у плані не було!

— Поквапся, Вольтере, — чується голос хлопчика, який виштовхує надвір якусь тварину. — Роби свої справи, а я поки зачину віконниці, добре? Швиденько!

¹ О, ні! (фр.).